

GANZ NOVI GANZ
GANZ NOVI
FESTIVAL

Biltén #5

četvrtak
19. rujna
2013.

Međunarodni festival razvojnog kazališta — Studentski centar u Zagrebu — Ulaz besplatan

Peti broj bilitena!

Danas vam donosimo jednu repriznu izvedbu – drugi dan zaredom možete pogledati predstavu B. Nikitina *Imitation of Life* u 20h u Velikoj &TD-a. M. Kline vraća se na Ganz s predstavom EDEN u 21.30h u Polukružnoj. U današnjem broju donosimo dvije kritike Nina Kovačića, kritiku predstave *Imitation of life* te

instalacije Mouvinsitu. Ulaz je besplatan, a više o Ganz novom festivalu i sve dodatne informacije potražite na ganznovi.sczg.hr i [facebook.com/GanzNoviFestival](https://www.facebook.com/GanzNoviFestival).

— Pozdrav od uredništva, Andree Kovač i Marije Andrijašević

Imitation of Life

BORIS NIKITIN (CH)

18. i 19. 9. 20:00 — Velika &TD — kazališna predstava — 80 min — ulaz besplatan — CULTURESCAPES u Studentskom centru — u suradnji s festivalom CULTURESCAPES Balkan 2013. i Swiss Arts Councilom Prohelvetia — www.culturescapes.ch

Lažni dnevnički, lažne slike, lažna izvešća tajnih službi, lažni znanstveni protokoli, lažne biografije, lažni dokumenti — u jednom se trenutku vjerovalo da su svi oni istiniti. Tek u trenutku kada je otkriveno da su lažni postalo je jasno da stvarnost može zavarati. U dokumentarnoj predstavi o prevari, manipulaciji i moći afirmacije Boris Nikitin razmišlja o fikciji i stvarnosti. Glavni su akteri ove drame dva glumca i krivotvoritelj. Oni su imitatori koji se mogu predstavljati kao netko drugi. Imitacija života je kazališno balansiranje između točnosti i netočnosti informacija. Duboko djelo koje ukazuje na podrijetlo naše sumnje da stvari možda i nisu onakve kakvima se čine.

Eden

MALA KLINE (SLO)

19. 9. 21:30 — Polukružna &TD — kazališna predstava — 60 min — ulaz besplatan — U suradnji s Pekinpah / Kink Kong te uz potporu Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije — Staro dobro je uvijek ganz novo

EDEN suprotstavlja dva svijeta koja su istovremeno prisutna u susretu izvođača i publike. Ovdje i sada kazališnog susreta suprotstavlja se carstvu slika koje lebde u prostorima unutar, izvan i između tijela. Radeći s ovim slikama kroz lik klauna, EDEN sudara suprotnosti te razigrano i sa smisлом za humor uprizoruje parodiske. EDEN nije blaženo stanje odmora.

EDEN je mjesto ozdravljenja sa žletom. Predstava EDEN pretpremijerno je prikazana na Novom ganz novom festivalu 2012. godine. Malo Kline s predstavom EDEN iste je godine na festivalu Gibanica osvojila nagradu Gibanica za najbolju predstavu po izboru publike te nagradu Ksenija Hribar za najbolju koreografinju.

MALA KLINE je performerica, koreografinja, istraživačica i spisateljica. Diplomirala je filozofiju i komparativnu književnost (UL, Ljubljana) i magistrirala kazalište (DasArts, Amsterdam). Njen autorski rad temelji se na tehnologiji sanjanja – kreativnoj i performativnoj praksi temeljenoj na afektivnom i transformativnom izvođenju slika (prikaza). Intenzivno se bavi različitim istraživačkim, obrazovnim, izdavačkim i osnivačkim aktivnostima.

Zainteresirana sam za ljude i njihov potencijal. Radim u kazalištu zbog toga što je ono igralište u kojem se mogu baviti stvarima koje najviše volim – kretati se, misliti, pjevati, graditi kule u pijesku i kuće od karata. Zanima me kazalište kao mjesto prisjećanja na pitanja tko smo bili, tko smo sada i tko možemo biti. Radim u kazalištu jer mi ono pruža priliku za maštanje, razmišljanje, stvaranje novih svjetova – paralelnih našem. Uživam u tome što se sve može stvoriti iz ničeg i iznebuha. Radim tijelom i maštom. Istražujem kako slike pokreću ljude, kako nas povezuju i razmještaju.

Istinite laži, lažne istine... identitet

KRITIKA PREDSTAVE 'IMITATION OF LIFE' BORISA NIKITINA

Istina je da "kazalište laže", kao i da "u svakoj laži ima nešto istine". 'Istina' u 'lažima' pripovjedača jest ono u što je on sposoban uvjeriti druge pa makar bila laž. Tako bi se nekako mogao dati šlagvort za *Imitaciju života*, švicarskog redatelja Borisa Nikitina.

Kad glumci Beatrice Fleischlin i Malte Scholz najave da će se rečeno i prikazano temeljiti na "dokumentima, biografijama i stvarnosti", odnosno njihovim biografijama (do mjere da nas mole da van dvorane štitimo imena njihove obitelji i poznanika u pričama), s ciljem istraživanja mogućnosti oživljavanja sjećanja, mi, gledatelji, dajemo im kredit na "njihove" priče ukoliko nas zabave.

Igra konstrukcije svojih (van)scenskih identiteta koju nam glumci nude, siva je zona fikcionalizacije stvarnosti, zamućena granica između rekonstrukcije sjećanja kao onog čega se sjećamo i kako se sjećamo. Sjećanje kao narativni konstrukt baza je identiteta. U tom procesu i tuđe priče koje (ne)svjesno prisvajamo (ako do krajnosti – onda ih predstavljamo kao svoje) postaju dio identiteta. Malte nam u tu mentalnu 'zbrku' daje i kazališni mehanizam, govoreći kroz parabolu o svojoj zoni kao području između Života i Smrti, u kojoj levitira i pozicija glumca kao živog čovjeka i imitatora nepostojećeg. U izvođačke mehanizme same predstave uvodi nas se stupnjevitom, u sve dublje (uvjerljivije?) izvedbene iluzije: od samih glumaca koji pričaju o trivijalnim događajima u svojim životima, preko njihovih priča koje postaju sve napetijima, zatim teatralnih uživljavanja u 'likove' i situacije iz prošlosti, te upotrebe mikrofona, glazbe i svjetlosnih efekata za pojačavanje dojma "malih priča", do krajne artificijelne scene *Tennessee Waltza*.

Dobivamo priznanje da nas se emotivno manipulira, ali to je igra koju očito prihvaćamo. Njihovi trenuci uživljavanja, tj. unošenja u sjećanja, prošle situacije vlastitih uloga, uobičajeni su performativni momenti svakodnevne komunikacije, kao i jedna o osnovnih glumačkih tehniku, no u *Imitaciji života* odjednom postaju začudno hiperbolizirani glumačkom demonstracijom na ogoljenoj sceni, što povlači pitanja: da li i zašto povjerovati?

Beatrice i Malte dokazuju se kao solidni prijavljenici 'sebe samih' i izvođači ogoljenja narativnih struktura za konstrukcije identiteta, no dok je prvi dio Imitacije života post-dramski postavljen samo performativnim govorom, a drugi je već scenski elaborirani, javlja se određeni zamor zbog konceptualnog ponavljanja, kao i (za one koji ne govore njemački) čitanja titlova iznad scene.

– Nino Kovačić

Mouvinsitu

KRITIKA IZVEDBE 'MOUVINSITU' BORISA GIBÉA I FLORENTA HAMONA

Izložba *Mouvinsitu* je presjek trogodišnjeg konceptualnog rada koji je transferiran u izvedbu koju smo bili u prilici pogledati u ponedjeljak. U seriji projekcija, Boris Gibé i Florent Hamon nam predstavljaju svoj način odgovora na pitanje "kako se boriti protiv diktature slike i pristupiti senzualnjem iskustvu i autentičnijoj stvarnosti", a koji se temelji na koreografskom istraživanju filmskog jezika i tehnika kroz multimedijalno i multidisciplinarno poigranje konvencijama medija.

Na velikom platnu kraj ulaza u dvoranu početak je njihovog istraživanja filmom *What Goes Down Must Come Up* u kojem postavljaju prvo konceptualno pitanje (gravitacije): što je dolje, a što gore? Ispituju međuodnos prostora (industrijskog postrojenja, grada, zida) kao faktora uvjetovanja tijela koja pak svojim kretanjima mijenjaju percepciju istog prostora, te kako to čine različiti pokreti na istoj statičnoj pozadini.

Drugi film, prikazan na manjoj plazmi nad ulazom, *Analogia*, elaborirani je korak dalje u igri filmskom montažom gdje se osim prostorne više naglašava i vremenska dimenzija pokretnih slika, kroz dijapazon specifično filmskih trikova. Na taj način se dolazi do poroznog shvaćanja tih dimenzija, pitanja privida i perspektiva u odnosu statičnog i dinamičnog u filmu. Nadalje, ukazivanjem na mogućnosti fluidne graničnosti filmske geografije, koja je bliža oniričkom (poput želje za probijanjem prostorno-psihičkih barijera) uvođi nas u logiku prostornog bezakonja unutar tog medija. Dio *Analogije* još je jedna mogućnost filmske montaže – umnožavanje i mnogostruktost – a njezine su fizičke barijere probijene instalacijom šest 'nabacanih' televizora, čime je uvedena hiperbolizirana razina dvostrukе perspektive – fizičke i medijske. Na televizorima se emitira ista snimka probijanja i pozicioniranja dvoje performera u klaustrofobičnom prostoru; nesigurnost u to što je gore, a

što dolje ovdje je multiplicirana, a sva su uporišta i referentne točke izgubljene, što nestabilnost položaja čini jedinom sigurnošću u toj situaciji. I kao da se upravo nad tim viđenim snebijaju iluzorne prisutnosti dvojca čije su pojave projicirane na dvije fotelje preko puta – njihova koreografija odaje izgubljenost, napetost i traženje.

Uz dvije *making of* snimke i zida nasuprot njima na kojem se nalaze kičeno uramljene slike i gdje je projiciran film koji se bavi 'ulazima' u prostore slika, posljednja instalacija nudi dvostruki ekran projiciranjem na zavjesu kroz koju slika 'pada' na pod. Dok Gibé i Hamon na snimci prolaze kroz dubok, prazan hodnik osmišljavajući mu druge perspektive, alternacija perspektiva kroz sam film i fizičku leću nestatične zavjesu (u koju se upužuje zrak) istovremeno rastvara prostor u koji se projicira, čineći ga oniričkim, kao da 'prima' emisiju iz korteksa sanjajućeg čovjeka.

– Nino Kovačić

Ganz novi petak!

pet, 20. 9.

20:00

21:00

23:00

ROBERTA MILEVOJ (HR): OPET ROBERTA

GERALD KURDIAN (FR): 1999

SAŠA BOŽIĆ I PETRA HRAŠČANEK (HR):
LOVE WILL TEAR US APART

Velika &TD

Polukružna &TD

Velika &TD

ORGANIZATORI:

PARTNERI:

SURADNJA:

Perforacije.

This is a Domino project.

KUD TRAVNIK

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTARSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE
ZNANOST, KULTURO IN ŠPORT

SPONZORI:

outdoor
akzent!

MEDIJSKI PARTNERI:

Aktual

Queer.hr

Zarez

RAD100 STUDENT

APAP – Izvedbena Europa financiran je od strane Europske komisije. Sadržaj komunikacije je isključiva odgovornost autoru i u nijednom slučaju ne predstavlja stajališta Europske komisije.